

Серця мого біль,
Співів моїх жаль —
Вітер рідних піль,
Плескіт рідних фаль.

Вітер рідних піль,
Степових могил,
Що, хоч родить біль,
Не вбиває сил.

Не вбиває сил,
Хоч болить душа,
Не торощить крил,
Не гасить огня

Так — нім вдарить грім,
Нім прорвесь ріка,
Нім зва'ється дім —
Стугонить земля.

Так — зак' бурі рев
Понесесь на ліс,
Лист летить з дерев,
З дубів і беріз.

Лист з дерев паде,
І тремтить трава.
В хмарі грім гуде —
Тож дрижить душа!

1901

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «До пісні»](#);

«Вірш написаний 1901 р. в Кракові. Я оставав тоді під впливом якогось прочуття суспільної катастрофи — війни. Це прочуття слідне і в інших віршах цього часу...» (Прим, автора).